

neske, hvis Væsen var Hjælpsomhed, hvis Natur det var at tilbede, og hvis eneste Passion var den at bidrage til, at hans Afguder kunde tilfredsstille deres.

Pludselig rejste han sig med et Sæt, som om han blev vippet tilvejs af en Mekanisme i Stolesædet.

„Jeg beklager at maatte forlade Dem,“ sagde han. „Jeg har lovet min Moder og min Søster at tage med dem ud og se til vort Landsted, — og der ser jeg Vognen komme.“

Nede paa den smalle, dybtliggende Kørevej, der adskilte Restavrationen fra Spaserestien, og som var overbygget med en buet Bro, saaes en stor Herskabs-Ekvipage nærme sig. Bag et Par høje, brune Heste med sølvbeslaaet Seletøj tronede en Kusk og en Tjener i blaat Liberi, og bag disse igen øjnedes to Silkeparasoller, en hvid og en lilla.

„De har ikke Lyst til at hilse paa min Familie?“ spurgte Salomon. „Det vilde glæde baade min Moder og min Søster at gøre Deres Bekendtskab.“

Per kom med Udflugter. Han havde slet ingen Lyst til at blive trukket frem til Præsentation her for alle Menneskers Øjne. Men Salomon havde allerede givet Tegn til Kusken, og et Øjeblik efter standsede Vognen nedenfor en Trappe, der fra Restavrationen førte ned til Vejen.

Under Parasollerne sad to Damer, af hvilke den ene — den yngste — straks tog Pers Blik fangen. Han havde forresten set hende engang før men under Maske og uden at vide, hvem hun var. Det var den Karnavalsnat for noget over et Aar siden, da han ogsaa havde truffet Fru Engelhardt for første Gang. Han huskede hende fra hin Nat dunkelt som en stærkt nedringet Sne-dronning i en hvid Silkedragt, der straaled af Diamanter; og han havde siden altid tænkt sig hende som en blegfed, opstadset Jødedame, der udstillede sine Yndigheder og sine Juveler ligesom en Kræmmer sine Varer. Og nu saa han for sig selv en helt ung Pige, næppe meget over atten-nitten Aar, om hvis jødiske Herkomst der ganske vist ikke kunde tvivles, men som havde et friskt, regelmæssigt og rødkindet Ansigt, ombrust af et stort, krøllet Haar. Hun var iøjnefaldende men slet ikke smag-